

РЕШЕНИЕ

№ 324

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54
състав,** в публично заседание на 14.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **709** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на С. В. П. от [населено място] срещу Заповед № ЧР-МИР-2 от 03.01.24г. на Министъра на иновациите и растежа. По съображения за материалната ѝ незаконосъобразност се отправя искане до съда да я отмени.

В с.з. жалбоподателя, чрез процесуален представител поддържа жалбата на инвокираните в нея основания, като желае постановяване на решение в този смисъл.

Ответната страна, чрез процесуален представител оспорва жалбата и желае отхвърлянето ѝ.

СГП, не взема становище по жалбата.

От фактическа страна.

Със Заповед №7/12.04.2021г./л.70/ на председателят на Държавна Агенция за научни изследвания и иновации жалбоподателят е бил назначен, на длъжността „директор" с IV старши ранг,на дирекция „Инструменти и мрежи"-специализирана

администрация на Държавната агенция за научни изследвания и иновации.

Със заповед ЧР-МИР-218/01.03.2022г. на Министъра на иновациите и растежа е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателят на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл.,поради „съкращаване на длъжността”,считано от 01.03.2022г.

С Решение №3060 от 09.05.23г. по жалба на С. В. П., [ЕГН] с адрес: [населено място] 1606 [улица],ет.4 е отменена Заповед ЧР-МИР-218/01.03.2022г. на Министъра на иновациите и растежа,с която е прекратено служебното му правоотношение на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл.,поради „съкращаване на длъжността”,считано от 01.03.2022г. Това решение е потвърдено в рамките на касационния контрол от ВАС.

С молба вх. №94-00-4-2/19.12.23г. С. П. е подал искане за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност.

Със Заповед № ЧР-МИР-2 от 03.01.24г. на Министъра на иновациите и растежа, по т.1, П. е възстановен от 03.01.24г. на предишната длъжност и по т.2 от същата заповед е прекратено служебното му правоотношение поради несъвместимост.

С определение № 1989/23.02.2024 г., настоящия съдебен състав е прекратил производството по делото, поради неизпълнени указания, дадени с предходно разпореждане, съгласно което, в 7 дневен срок от получаване на съобщението за това да уточни, коя точно заповед за отказ от възстановяване на служебно правоотношение обжалва, това Заповед № ЧР-МИР-2 от 03.01.24г. на Министъра на иновациите и растежа, с която в т.1 Попове е възстановен от 03.01.24г. на предишната длъжност и по т.2 от същата заповед е прекратено служебното му правоотношение ли е или друг акт; ако се касае за Заповед № ЧР-МИР-2 от 03.01.24г. на Министъра на иновациите и растежа, в коя част обжалва същата.

С Определение от 12.09.24г. състав на ВАС, след като е установил, че жалбата на П. е насочена срещу Заповед № ЧР-МИР-2 от 03.01.24г. на Министъра на иновациите и растежа е отменил прекратителното определение на съда и върнал за продължаване на съдопроизводствените действия.

След отменителното определение, в проведеното открито с.з. страните не са направили нови доказателствени и процесуални искания.

От правна страна.

Жалбата е подадена в срока за това и срещу акт подлежащ на съдебен контрол, като към тези мотиви на съдебния състав, касаещи допустимостта на образуваното съдебно производство, следва да се добавят и мотивите на ВАС, съгласно които жалбоподателя обжалва именно Заповед № ЧР-МИР-2 от 03.01.24г. на Министъра на иновациите и растежа.

Издадена е от компетентен орган - Министъра на иновациите и растежа, в предвидената за това писмена форма и относимото по закон съдържание. На формално основание няма нарушени административно - производствени правила при издаването ѝ, които да водят до отмяната ѝ.

Оспорената в настоящото производство Заповед № ЧР-МИР-2 от 03.01.24г. на Министъра на иновациите и растежа съдържа две обособени части. В първата и в съответствие с разпоредбата на чл.122, ал.1 от ЗДСл и при съобразяване на влезли в сила съдебни решения постановени по адм.д. № 2734/22г. на АССГ, оставено в сила с решение по адм.д. №6899/23г. на ВАС, както и след заявено от П. с молба вх. №94-00-4-2/19.12.23г. искане за възстановяване, С. П. е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност.

Съдебната практика приема, че възстановяване на служебното правоотношение възниква по силата на влязлото в сила съдебно решение, с което е отменено незаконното уволнение на служителя и ако служителят е заявил желание за възстановяване на предишната служба – аргумент от чл. 122, ал. 1 ЗДСл. В случая служителят е спазил срока по чл. 122, ал. 1 ЗДСл.

В тази част, поради постигнатия позитивен ефект на заповедта, благоприятен и за жалбоподателя, съдът намира, че заповедта не страда от пороците твърдяни в жалбата и касаещи материалната ѝ незаконосъобразност. Пак в тази част, настоящия съдебен състав продължава да поддържа мотивите си за недопустимост на жалбата поради липса на правен интерес, на основание на които е прекратил веднъж производството и по отношение на които ВАС не е изложил мотиви, но е отменил Определението на АССГ в цялост. Поради това жалбата в тази част, като недопустима следва да се остави без разглеждане.

Що се касае за втората част от заповедта, с която е прекратено правоотношението му с Министъра на иновациите и растежа, поради несъвместимост по чл.7 от ЗДСл, изразяваща се в обстоятелството, че към момента на възстановяването му на длъжността, заемана преди уволнението, същия заема длъжност в администрацията на Министерство на културата, съдът счита че жалбата е основателна, съответно заповедта е незаконосъобразна по следните мотиви.

Действително, както твърди ответната страна, към датата на която служителят е подал заявление за възстановяване и допускане до работното си място той е заемал служба по друго служебно правоотношение, за което няма доказателства да е било прекратено. Независимо от това обаче, несъвместимостта ще е основание за прекратяване на служебното правоотношение в случаи като процесния, ако съществува по време на осъществяване на служебното правоотношение – аргумент от

чл. 27 ЗДСл. Не е налице идентичност на понятията „възстановяване на служебното правоотношение“ и „осъществяване на служебното правоотношение“. За да е налице осъществяване на служебното правоотношение, служителят следва да е встъпил в длъжността, т.е. да започне да осъществява служебните си функции. За да започне да упражнява функциите си на предишната служба е необходимо органът по назначаване да се произнесе по заявлението на служителя да бъде възстановен на работа. Това на практика става с издаването на изрична заповед, както в случая органа е направил издавайки оспорената заповед в т.1 от същата. Произнасянето на органа по назначаването не е елемент на фактическия състав, от който се възстановява незаконно прекратеното служебно правоотношение и в този аспект актът е с констативен характер, но едва след издаване на акта по допускане на държавния служител до осъществяване на службата, възстановеният служител започва реално да изпълнява присъщите функции и задачи на длъжността и към този момент за него не следва да съществуват основанията по чл. 7, ал. 2 ЗДСл. В този смисъл Решение № 12749/15.10.2020 г. на ВАС по адм. дело № 5944/2020 г. В случая органът по назначаването се е произнесъл по искането на служителя да заеме длъжността, на която е възстановен с влязлото в сила съдебно решение, със Заповед № ЧР-МИР-2/3.01.2024 г., т. е. допуснал е служителят да осъществява служебното си правоотношение на 03.01.2024 г. Тази заповед може да породи правни последици от датата на издаването ѝ. Към този момент служебното правоотношение е възстановено, но не е започнало да се осъществява, поради което към тази дата не може да се прекрати поради несъвместимост. в т.см. Решение № 1222/01.02.22г. по адм.д. № 6175/2020г.

Изложеното мотивира съда да приеме за основателни възраженията на жалбоподателя, касаещи неправилно приложение на материалния закон от страна на административния орган, което се явява основание за отмяна на заповедта в частта касаеща прекратяване на правоотношението.

При този изход на спора, частично основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски в доказвания размер от 40лв. за заплатените държавни такси. По отношение на адвокатското възнаграждение претендирано в размер на 1200 лв, видно от пълномощното на л.12 от делото пред ВАС, липсват доказателства за реалното му заплащане, поради което същото се явява недължимо и не следва да бъде присъждано.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ без разглеждане жалбата на С. В. П. от [населено място] срещу Заповед № ЧР-МИР-2 от 03.01.24г. на Министъра на иновациите и растежа в частта касаеща т.1, с която П. е възстановен от 03.01.24г. на заеманата преди уволнението длъжност, по мотиви изложени в настоящото решение.

ОТМЕНЯ по жалба на С. В. П. от [населено място] - Заповед № ЧР-МИР-2 от 03.01.24г. на Министъра на иновациите и растежа, в частта по т.2, с която е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Министерство на иновациите и растежа да заплати на С. В. П. от [населено място] сумата от 40 лв. разноски по делото.

Решението в прекратителната част подлежи на обжалване в 7 дневен срок, а в останалата част - в 14 дневен срок от съобщаването му пред ВАС.